



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce: **Snesitelné bydlení v centru Prahy, z. s.**, IČ: 08862605,
se sídlem Růžová 947/8, Nové Město, 110 00 Praha 1,

proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, IČ: 00064581,
se sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 01 Praha 1,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2024, č.j. MHMP 1837761/2024,
sp. zn. S-MHMP 1829187/2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I. Základ sporu

1. Žalobce podal dne 10. 7. 2024 žádost o informace, v níž žádal o *seznam adres všech zařízení a míst na území Městské části Praha 10, kde je poskytován úplatný pobyt a počet lůžek sloužících k poskytnutí úplatného pobytu v těchto zařízeních a místech k 31. březnu 2024 v souladu s obecně závaznou vyhláškou č. 19/2021 Sb. hl. m. Prahy*. Dále žalobce žádal o celkovou částku v Kč, kterou Městská část Praha 10 převedla na účet hlavního města Prahy za období od 1. ledna 2023 do 31. března 2024 v členění po čtvrtletích v souladu s obecně závaznou vyhláškou č. 19/2021 Sb. hl. m. Prahy.
2. Úřad městské části Praha 10 (dále jen „povinný subjekt“) dne 5. 8. 2024 poskytl informace částečně, přičemž jednak uvedl, že všechna zařízení a místa poskytující úplatný pobyt na území městské části Praha 10 nabízejí celkem 2701 lůžek, jednak uvedl i požadovanou celkovou částku, kterou Městská část Praha 10 převedla na účet hlavního města Prahy. Zbytek požadovaných informací povinný subjekt odmítl poskytnout s odkazem na § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), ve spojení s § 52 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), s odůvodněním, že poskytnutí těchto informací by mohlo umožnit identifikaci konkrétních daňových subjektů a jejich poměrů.
3. Žalobce napadl rozhodnutí povinného subjektu odvoláním ze dne 7. 8. 2024. Magistrát hlavního města Prahy (dále jen „žalovaný“) rozhodl dne 20. 8. 2024 o zrušení napadeného rozhodnutí povinného subjektu a věc mu vrátil k novému projednání. Povinný subjekt následně dne 3. 9. 2024 opět částečně odmítl informace poskytnout. Žalobce podal dne 18. 9. 2024 další odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 12. 11. 2024, čímž potvrdil napadené rozhodnutí povinného subjektu ze dne 3. 9. 2024. Žalovaný má za to, že poskytnutí požadovaných informací by mohlo vést k identifikaci konkrétních daňových subjektů a jejich majetkových poměrů, což je chráněno zákonem.
4. Žalobce podal dne 9. 1. 2025 žalobu, ve které navrhuje zrušit rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2024, č. j. MHMP 1837761/2024, zrušit jím potvrzené rozhodnutí povinného subjektu č. j. P10-398656/2024 ze dne 3. 9. 2024, a nařídit povinnému subjektu poskytnout požadované informace. Žalobce má za to, že ochrana daňového tajemství nemůže převážet nad právem na informace podle zákona č. 106/1999 Sb.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, č. j. 3 Ads 33/2006-57, který zdůrazňuje, že jakákoli omezení poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb. musí být vykládána restriktivně. Tento výklad je podporován judikaturou Ústavního soudu, která potvrzuje, že právo na informace je základním ústavně zaručeným právem, které je nezbytné pro účinnou kontrolu veřejné správy.
6. Žalobce uvádí, že se dlouhodobě zabývá dopady krátkodobého ubytování (dále jen „Airbnb“) a založil za tímto účelem spolek, který se věnuje tomuto společenskému problému. Žalobce je známý v mediálním prostoru pro své aktivity a plní roli tzv. společenského hlídačského psa, což je potvrzeno judikaturou Nejvyššího správního soudu, která uznává, že neziskové organizace mohou plnit tuto roli stejně jako profesionální

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

novináři. Žalobce argumentuje, že existuje silný veřejný zájem na poskytnutí informací týkajících se krátkodobého ubytování, které má negativní dopady na občany velkých měst. Žalobce poukazuje na to, že legislativní regulační procesy postupují pomalu a často se argumentuje nedostatkem dat. Poskytnutí požadovaných informací by přispělo k lepšímu porozumění a kontrole tohoto způsobu podnikání. Žalobce uvádí, že existuje důvodné podezření z rozsáhlé trestné činnosti spočívající v porušování povinnosti při správě cizího majetku a podvodech při výběru místních poplatků. Žalobce tvrdí, že výběr místních poplatků neodpovídá skutečnému stavu, a že dochází ke ztrátám v řádech desítek až stovek milionů korun. Tyto skutečnosti mohou být důvodem, proč žalovaný odmítá informace poskytnout.

7. Žalobce poukazuje na protichůdnou argumentaci žalovaného v jeho rozhodnutích. Žalobce předkládá soudu rozhodnutí č. j. MHMP 1454902/2024, sp. zn. S-MHMP 1313784/2024, které uvádí, že poskytnutím informací v žádosti nezíská žadatel přehled o movitých a nemovitých věcech, pohledávkách či závazcích dotčené osoby. Poskytnutím požadovaných informací by žadatel pouze získal přehled, zda byly poplatky uhrazeny. Žalovaný se napadeným rozhodnutím odklonil od předchozí praxe, což nijak neodůvodnil, a porušil tak zásadu legitimního očekávání uvedenou v § 2 odst. 4 správního řádu.
8. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť pro odmítnutí požadované informace neexistuje zákonný důvod. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je podle žalobce nepřiléhavé a snaží se vyhnout poskytnutí požadované informace. Žalobce nesouhlasí s tím, že informace o adresách a počtu lůžek v zařízeních poskytujících úplatný pobyt jsou považovány za citlivé, a že jejich zveřejnění by mohlo umožnit identifikaci konkrétních daňových subjektů. Žalobce namítá, že požadované informace jsou zcela bez dopadu na majetkové poměry dotčené osoby. Žalobce informace o majetkových poměrech konkrétní osoby nevyžaduje a požadované informace nelze podřadit pod § 10 informačního zákona. Žalobce uvádí, že konstrukce žalovaného je založena na domněnkách o propojování informací z různých zdrojů. Žalobce poukazuje na to, že v době vydání tohoto rozsudku nebyla ještě spuštěna aplikace nahlížení do katastru nemovitostí, která nyní poskytuje veřejně dostupné informace, navíc majitel nemovitosti není vždy poskytovatel ubytovacích služeb. Žalobce by získal informaci o počtu najímaných lůžek v nemovitosti a z katastru nemovitostí by zjistil majitele nemovitosti. Žalovaný však přehlíží, že majitel nemovitosti nemusí nutně pronajímat lůžka, nýbrž je může pronajímat jeho nájemce, což je u Airbnb běžné. Tato argumentace byla uvedena v odvolání ze dne 18. 9. 2024, na kterou žalovaný nijak nereagoval, čímž učinil své rozhodnutí částečně nepřezkoumatelným. Žalobce tvrdí, že i kdyby zjistil, ve kterých nemovitostech se poskytuje úplatný pobyt a počet lůžek, nezískal by informace o vytížení ubytovacích kapacit ani o částce za lůžko. Žalovaný nezaložil svoji konstrukci na požadovaných informacích, ale na množství dalších informací, které by si údajně mohl žalobce zjistit. Zákon však výluky posuzuje ve vztahu k požadovaným informacím.
9. Žalobce odkázal na rozsudek NSS č.j. 3 Ads 33/2006-57, který uvádí, že údaje o platbách poskytnutých Všeobecnou zdravotní pojišťovnou jejím smluvním zdravotnickým zařízením nepředstavují informaci o majetkových poměrech těchto zařízení podle § 10 informačního zákona. Žalobce dále odkázal na rozsudek NSS č.j. 2 As 132/2011-121, který uvádí, že samotné poskytnutí informace o pohledávkách vůči společnosti nevypovídá o majetkových poměrech této společnosti. Žalobce se ztotožňuje s rozhodnutím KÚ Jihočeského kraje č.j. KUJCK 20084/2024, které uvádí, že požadované údaje nemají dostatečně vypovídající

charakter o majetkových poměrech dotčené osoby. Plátcem poplatku z pobytu je poskytovatel úplatného pobytu, což neznámá, že je majitelem nemovitosti. Žalobce odkazuje na odbornou literaturu, která uvádí, že pojmová širší „majetkových poměrů“ by neměla vést k účelovému rozšiřování tohoto pojmu. Při realizaci práva na informace je třeba jakákoli omezení vykládat restriktivně. Žalovaný neposuzoval rozsah údajných majetkových poměrů a žádost plošně odmítl, aniž by zohlednil konkrétní okolnosti.

10. Žalobce dále namítl, že test proporcionality byl proveden účelově, když hodnotil pouze skutečnosti podporující závěr žalovaného o odmítnutí informací. Veřejný zájem na poskytnutí informací, který žalobce specifikoval, nebyl v testu zohledněn. Žalovaný také nezohlednil postavení žalobce jako společenského hlídání psa a neoslovil třetí osoby s žádostí o souhlas s poskytnutím informací. Na základě těchto argumentů žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a prvoinstančního rozhodnutí povinného subjektu, nařízení poskytnutí požadovaných informací a přiznání náhrady nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

11. Povinný subjekt částečně odmítl poskytnutí informací z důvodu podle § 10 informačního zákona. Kapacita zařízení, kde je poskytován úplatný pobyt, byla zahrnuta pod údaje o majetkových poměrech provozovatele, kterého lze identifikovat například prostřednictvím nahlédnutí do katastru nemovitostí. Tyto informace byly získány přímo od poskytovatele pobytu v rámci poplatkového řízení při ohlášení poplatkové povinnosti podle zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích (dále jen „zákon o místních poplatcích“), přičemž poskytovatelé pobytu nejsou povinnými subjekty ve smyslu informačního zákona. Povinný subjekt vyhodnotil přiměřenost částečného odmítnutí žádosti testem proporcionality, přičemž přihlédl i ke skutečnosti, že se požadované informace z části týkají konkrétních určitelných fyzických osob chráněných § 8a informačního zákona, k jejichž poskytnutí nemá povinný subjekt souhlas, a také informací získaných od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti ve smyslu § 11 odst. 3 informačního zákona.
12. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůraznil, že poskytnutí adresy u rodinných domů může identifikovat konkrétního plátce poplatku, přičemž počet lůžek vypovídá o jeho majetkových poměrech a může naznačovat hodnotu nemovitosti. I u bytových domů s více jednotkami, které mohou být ve vlastnictví jedné osoby, je možné identifikovat vlastníky jednotek ve spojení s dalšími veřejnými informacemi. Přes deklarovaný veřejný zájem nelze žádané informace poskytnout. Žádané informace mohou jen stěží sloužit ke kontrole plnění povinností pobytu, pokud vycházejí z ohlášení plátců poplatku, kteří svou ohlašovací povinnost splnili.
13. Místní poplatky jsou považovány za daň podle § 2 odst. 3 písm. a) daňového řádu. Povinný subjekt získal žalobcem požadované informace v rámci konkrétních poplatkových řízení. Jedná se o informace o majetkových poměrech konkrétních plátců poplatku, o rozsahu jejich ekonomické činnosti a o kapacitě a hodnotě nemovitosti, kterou vlastní či užívají a v níž poskytují úplatný pobyt. Správa poplatku je činností kontrolní, dozorovou či obdobnou, vykonávanou povinným subjektem na základě daňového řádu. Informace získané povinným subjektem v rámci správy daní, poskytnuté plátcům poplatku, jsou chráněny povinností mlčenlivosti podle § 52 daňového řádu, podle kterého jsou úřední osoby a osoby zúčastněné na správě daní vázány povinností mlčenlivosti o tom, co se při správě daní dozvěděly o

poměrech jiných osob. Tato mlčenlivost je nezbytná, aby informace byly poskytovány dobrovolně a otevřeně. Žalobcem žádané informace obdržel povinný subjekt v rámci ohlášení plátce poplatku podle § 14a zákona o místních poplatcích a § 4 obecně závazné vyhlášky č. 18/2019 Sb. hl. m. Prahy. Jedná se tedy o informace získané na základě zákonů o poplatcích ve smyslu § 10 informačního zákona.

14. Podle žalovaného je třeba upřednostnit § 10 a § 11 odst. 3 informačního zákona, které mají vůči § 19 informačního zákona speciální povahu a představují právní základ pro odmítnutí poskytnutí informace. Speciální ustanovení § 11 odst. 3 informačního zákona pouze omezuje povinnost mlčenlivosti při výkonu kontrolních a obdobných činností, nikoliv ji plně prolamuje. Povinný subjekt podle tohoto ustanovení poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností. Podle soudní judikatury platí, že správu daní lze pro účely aplikace § 11 odst. 3 informačního zákona považovat za činnost kontrolní, dozorovou či obdobnou, vykonávanou povinným subjektem na základě daňového řádu coby zvláštního právního předpisu.
15. Podle žalovaného by poskytování informací o kapacitě a ekonomické hodnotě nemovitostí mohlo vést k nepřiměřenému zásahu do práv plátců poplatku a k jejich využití pro jiné než daňové účely, což zákon neumožňuje. Tyto informace nelze získat jinak než od správce poplatku a nemohou být použity pro neslučitelné účely. Zákaz použití informací získaných správcem poplatku se vztahuje i na jejich využití pro veřejně prospěšné účely. Žalovaný se dotazoval nadřízeného orgánu, zda lze v případě podezření na neoprávněné podnikání předat tuto informaci živnostenskému úřadu nebo orgánům činným v trestním řízení. Stanovisko Ministerstva financí uvádí, že to není možné, protože povinnost mlčenlivosti není prolomena ani vůči těmto orgánům. Pravidlo o nemožnosti použít informace pro jiné než daňové účely platí i pro mezinárodní spolupráci v oblasti daní na základě směrnice DAC7. Podle žalovaného se na projednávaný případ vztahují závěry soudu o nepřípustnosti poskytnout údaje získané v rámci činnosti správce daně (rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 8 A 8/2021-25 ze dne 25. 5. 2021, bod 33).
16. Informace získané na základě zákonů o daních jsou velmi důvěrné a musí být chráněny. Jejich zpřístupnění širokému okruhu osob by bylo citelným zásahem do práv subjektů. Ustanovení § 10 informačního zákona dopadá i na dílčí informace o majetkových poměrech. Žalovaný se ztotožňuje s důvodovou zprávou k novele zákona o místních poplatcích č. 252/2023 Sb., která zdůrazňuje význam zachování mlčenlivosti pro právní jistotu poplatkových subjektů a realizaci jejich povinností při správě místních poplatků. Zrušení této povinnosti by mělo zásadní dopady na správu místních poplatků a fungování státu. Žalobce k tomu namítá, že informace chráněné napadeným rozhodnutím jsou veřejně dostupné v katastru nemovitostí. Katastr však podle žalovaného obsahuje pouze údaje o vlastnictví nemovitostí, nikoliv o jejich konkrétním ekonomickém využití. Žádané informace se týkají počtu lůžek sloužících k úplatnému pobytu, což je údaj o hodnotě a ekonomické využitelnosti nemovitosti. Tyto informace spadají pod ochranu § 10 informačního zákona a § 11 odst. 3 informačního zákona, a v případě fyzických osob rovněž pod ochranu § 8a informačního zákona.
17. Žalovaný uznává veřejný zájem na legalitě podnikání při poskytování krátkodobých pronájmů, avšak výklad právního řádu předestřený žalobcem by vedl k absurdním důsledkům. Povinnému subjektu by bylo zapovězeno učinit podnět či trestní oznámení pro podezření na neoprávněné podnikání, ale zároveň by mu bylo příkázáno tyto informace poskytnout žalobci k žádosti podle informačního zákona. Za situace, kdy žádané informace

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

při podezření na neoprávněné podnikání nemůže povinný subjekt poskytnout ani příslušnému živnostenskému úřadu, ani orgánům činným v trestním řízení, nelze podle názoru žalovaného dojít k závěru, že je lze přes výluky stanovenou § 10 informačního zákona poskytnout k žádosti žalobce, byť by plnil roli tzv. „společenského hlídacího psa“. Žalovaný uvádí, že jestliže žalobce tvrdí, že plní roli tzv. „společenského hlídacího psa“ ve smyslu soudní judikatury, zejména citovaného tzv. platového nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 ze dne 17. 10. 2017 či rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 88/2019-29 ze dne 27. 05. 2020, pak pomíjí, že v projednávané věci poskytovatelé úplatného pobytu zpravidla nejsou příjemci veřejných prostředků, nejsou žádány informace o jejich příjmech z veřejných prostředků, a není proto ani řešen střet speciálního ustanovení § 8b informačního zákona s ochranou jejich soukromí podle specifických pravidel platového nálezu Ústavního soudu.

18. Žalovaný nezpochybňuje veřejný zájem na tom, aby žalobcem žádaná informace byla dostupná příslušným správním orgánům (zejména živnostenskému a stavebnímu úřadu), aby ty měly možnost zkontrolovat, zda poskytovatel úplatného pobytu svou činnost vykonává v souladu s právními předpisy. Musí se tak však stát změnou příslušné právní úpravy, a nikoliv prostřednictvím žádosti o informace. Veřejnému zájmu totiž odporuje poskytnutí a následné zveřejnění informací o majetkových poměrech třetích osob, které povinný subjekt získal v postavení správce poplatku z ohlášení podle § 14a zákona o místních poplatcích, na základě širokých oprávnění správce daně (srov. § 57 daňového řádu – výjimky z bankovního, poštovního či telekomunikačního tajemství) či v rámci mezinárodní spolupráce při správě daní.
19. Podle žalovaného lze roli žalobce a účel žádosti o informace zhodnotit pouze v rámci testu proporcionality, zda veřejný zájem na poskytnutí informace nepřeváží nad důvěrností informací o majetkových poměrech chráněných § 10 informačního zákona. Žalovaný uvádí, že rozhodující je celospolečenský veřejný zájem. V projednávané věci mohou být plátcí poplatku dotčení postupem několika orgánů veřejné moci, což odůvodňuje ochranu informací o majetkových poměrech daňových subjektů. Poskytnutí těchto informací pro jiné než zákonem schválené účely je v rozporu s veřejným zájmem. Žalovaný, potažmo hlavní město Praha, získává a zpracovává data o krátkodobém ubytování, například analýza z roku 2024 vychází z dat na úrovni katastrálních území. K této analytické činnosti však nelze použít data získaná při správě poplatku z pobytu, ale pouze zobecněná data, z nichž nevyplývá, které osoby se týkají. Podle žalovaného tak ochranu důvěrnosti majetkových poměrů nelze zajistit jinak než částečným odmítnutím žádosti podle § 10 informačního zákona. Žalobcem deklarovaný obecný veřejný zájem na kontrole činnosti veřejné správy lze realizovat i jinými prostředky bez poskytnutí informací o majetkových poměrech dotčených osob. Žalobce netvrdí a nedokládá relevantní silný veřejný zájem, který by převýšil zájem na ochraně důvěrnosti majetkových poměrů dotčených osob. Důvodem pro poskytnutí není ani skutečnost, že příjmy z místního poplatku z pobytu patří mezi příjmy veřejných rozpočtů, kdy odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2018, č. j. 10 As 289/2017-37.
20. Kontrola výkonu přenesené působnosti úřadů městských částí Prahy při správě místních poplatků náleží Magistrátu hlavního města Prahy (§ 113 odst. 2 a 3 a § 115 zákona č. 131/2000 Sb.), kdy žalovaný podléhá kontrole Ministerstva financí. Žalovaný i povinný subjekt v postavení správce daně mají oznamovací povinnost podle § 52 písm. a) a § 53 odst. 3 daňového řádu, pokud zjistí skutečnosti nasvědčující spáchání daňových trestných činů.

Pokud žalobce má konkrétní poznatky o neplnění poplatkových povinností, měl by se obrátit na příslušného správce poplatku. Žádost žalobce neobsahuje konkrétní informace, které by zakládaly veřejný zájem na zveřejnění adresných informací o majetkových poměrech dotčených osob. Žalovaný nemá informace o šetřeních orgánů činných v trestním řízení ve věcech uvedených žalobcem.

21. Podle žalovaného není námitka porušení zásady legitimního očekávání důvodná. Každý případ je třeba posoudit individuálně. Veřejný zájem na poskytnutí informace může v konkrétním případě převážet nad důvody pro odmítnutí žádosti podle informačního zákona. Posouzení žádosti ovlivňuje, zda jde o žádost vyřizovanou v samostatné nebo přenesené působnosti. Rozhodnutí žalovaného č. j. MHMP 1454902/2024 ze dne 5. 8. 2024 nemohlo založit ustálenou správní praxi a legitimní očekávání, protože se týkalo nesrovnatelného případu a po jeho vydání došlo k závažným změnám. Žádost v tomto řízení se týká informací, které umožňují identifikaci plátců místního poplatku a jejich majetkových poměrů, což zahrnuje různé typy osob. Správní praxe musí být jednotná a dlouhodobá, ale může se změnit, pokud je změna řádně odůvodněna a dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit. Zásada legitimního očekávání nemá podle názoru žalovaného absolutní hodnotu a je omezena například zásadou legality (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2024, č. j. 7 As 63/2024-35, body č. 6 a 27).
22. Žalovanému je známa rozhodovací praxe Městského soudu v Praze, která opakovaně dospěla k závěru, že poskytování ubytování přes internetové platformy je „poskytnutí ubytovací služby“ a nikoliv „nájem“. Tento závěr je založen na četnosti plateb, pravidelné či opakované činnosti, krátké či přechodné době pobytu, způsobu nabízení ubytování, účelu rekreace a poskytování dalších služeb jako úklid. Definice předmětu poplatku podle § 3a odst. 1 zákona o místních poplatcích zahrnuje úplatný pobyt trvající nejvýše 60 dnů, bez ohledu na opakování či poskytování dalších služeb. Plátcem poplatku může být i nepodnikající fyzická osoba, jejíž činnost nenaplňuje znaky podnikání. Žalovaný původně vycházel v rozhodnutí ze dne 5. 8. 2024, č. j. MHMP 1454902/2024, z premisy, že poskytované informace o příjmech veřejného rozpočtu spadají do samostatné působnosti. Na základě stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 13. 8. 2024 však žalovaný přehodnotil svůj postup, protože informace o místním poplatku konkrétního subjektu spadají do přenesené působnosti městské části. Údaje o majetkových poměrech fyzických osob by měly být chráněny podle § 8a informačního zákona. Stanovisko Ministerstva financí ze dne 29. 10. 2024 uvádí, že informace o poplatkových povinnostech lze poskytnout pouze tehdy, pokud z nich nelze zjistit majetkové poměry konkrétního daňového subjektu. Lze tedy poskytnout například informace o celkové výši poplatkové povinnosti, nedoplatech, počtu vymáhaných nedoplatků, částce získané do rozpočtu obce a sumě zaplacených místních poplatků za zvolené období.
23. Žalovaný uvádí, že dřívější judikatura požadovala zjistit, zda informace dostatečně vypovídají o majetkových poměrech dotčené osoby. Novější rozsudek Městského soudu v Praze (č. j. 9 A 279/2014-48 ze dne 22. 3. 2017, č. 3621/2017 Sb. NSS) však zakazuje poskytnout jakékoliv informace o majetkových poměrech, včetně dílčích informací, protože každá taková informace poskytuje určitou vypovídací hodnotu o ekonomické situaci subjektu. Rozsudek Nejvyššího správního soudu (č. j. 2 As 132/2011-121) ve věci pokut uložených stavebním úřadem se týkal daní pouze pro účely daňového řádu, zatímco v posuzovaném případě jde o správu místních poplatků, na kterou se vztahuje § 10 informačního zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

24. Žalovaný nemá k dispozici rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, ale domnívá se, že starší judikatura Nejvyššího správního soudu byla překonána novějšími rozsudky. Navíc se jednalo o prvostupňové rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, nikoliv žalovaného.

IV. Posouzení žaloby

25. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě městský soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, když účastníci s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasili a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
26. Městský soud především konstatuje, že svoboda projevu a právo na informace patří k základním politickým právům, které lze omezit pouze zákonem, a pouze za podmínek stanovených Listinou základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Koncepce zákona o svobodném přístupu k informacím je taková, že se poskytují veškeré informace, s výjimkou těch, o nichž zákon výslovně stanoví opak. V posuzované věci nebylo pochyb o tom, že se požadované informace týkaly působnosti povinného subjektu, které měl tento subjekt k dispozici. Spornou otázkou bylo, zda mohl povinný subjekt požadované informace vyloučit ze své informační povinnosti v režimu informačního zákona s poukazem na ustanovení § 10 tohoto zákona. Městský soud tedy posuzoval, zda lze odmítnout poskytnutí *seznamu adres všech zařízení a míst na území Městské části Praha 10, kde je poskytován úplatný pobyt a počet lůžek sloužících k poskytnutí úplatného pobytu v těchto zařízeních a místech k 31. březnu 2024 v souladu s obecně závaznou vyhláškou č. 19/2021 Sb. hl. m. Prahy*, podle § 10 informačního zákona či nikoliv.
27. Městský soud se nejprve zabýval otázkou povinnosti mlčenlivosti podle § 52 a násl. daňového řádu.
28. Podle § 52 odst. 1 daňového řádu, *úřední osoby a osoby zúčastněné na správě daní jsou vázány povinností mlčenlivosti o tom, co se při správě daní dozvěděly o poměrech jiných osob. To neplatí pro daňový subjekt, pokud jde o informace získané nebo použité při správě jeho daní.*
29. Podle § 19 informačního zákona, *umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem není porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony.*
30. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012 , č. j. 2 As 132/2011–121, k tomu uvádí, že pro objasnění vztahu institutu mlčenlivosti (upravené daňovým řádem) a úpravy poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím je vhodné doplnit, že úprava mlčenlivosti v daňovém řádu (§ 52), respektive zákon č. 337/1992 Sb., zákon o správě daní a poplatků (§ 24) není a nebyla speciální úpravou k zákonu o svobodném přístupu k informacím. Tento zákon totiž obsahuje ustanovení o generálním prolomení mlčenlivosti, neboť ve svém § 19 uvádí, že umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem není porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony. Střet práva na informace a povinnosti

zachovávat mlčenlivost je tak výslovně vyřešen ve prospěch poskytování informací. Žádné ustanovení daňového řádu (ani zákona o správě daní a poplatků) neobsahuje (neobsahovalo) speciální ustanovení, které by užití § 19 zákona o svobodném přístupu k informacím vylučovalo. Poskytnutí požadovaných informací proto nemůže být porušením povinnosti zachovávat mlčenlivost. Informace, na něž se vztahuje povinnost zachovávat mlčenlivost lze samozřejmě v konkrétních případech odepřít, nikoli však s odkazem na tuto zákonnou povinnost, ale proto, že se jedná o některý z důvodů pro odepření informací, definovaných zákonem o svobodném přístupu k informacím (ochrana utajovaných informací, ochrana osobnosti, soukromí a osobních údajů, ochrana obchodního tajemství, ochrana důvěrnosti majetkových poměrů, a další omezení dle § 11 zákona).

31. Městský soud v posuzované věci následuje právní názor Nejvyššího správního soudu, podle kterého střet práva na informace a povinnosti zachovávat mlčenlivost je tak výslovně vyřešen ve prospěch poskytování informací, a doplňuje, že tento závěr lze nepochybně vztáhnout i na nyní řešenou věc, neboť úprava mlčenlivosti, byť zakotvená v různých předpisech, je principiálně vždy stejná. Podle Nejvyššího správního soudu je povinnost mlčenlivosti vztahována pouze k jednotlivým fyzickým osobám, typicky jednotlivým zaměstnancům úřadu, netýká se však povinného subjektu jako celku, respektive netýká se jej v situaci, kdy je naopak povinen vykonávat svou veřejnoprávní působnost v oblasti poskytování informací, stanovenou mu informačními zákony. Normativně zakotvená povinnost mlčenlivosti se tedy v posuzované věci týká pouze úředních osob a osob zúčastněných na správě daní (§ 52 odst. 1 daňového řádu). Nejde tedy o povinnost správního orgánu, jako veřejnoprávního subjektu, který má zákonem svěřenou působnost v oblasti veřejné správy, zde správy daní.
32. Městský soud k povinnosti mlčenlivosti podle § 52 daňového řádu uzavírá, že v posuzované věci správní orgán (zde v postavení povinného subjektu) tak povinnost mlčenlivosti neváže; vázán je naopak povinností poskytnout informaci, kterou žadatel požaduje, pokud to zákon o svobodném přístupu k informacím nebo jiný právní předpis výslovně nezakazuje.
33. Městský soud se dále zabýval otázkou, zda a v jakém rozsahu lze odmítnout poskytnutí informací podle § 10 informačního zákona, podle kterého *informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení povinný subjekt podle tohoto zákona neposkytne*.
34. Podle § 3a odst. 1 zákona o místních poplatcích, *předmětem poplatku z pobytu je úplatný pobyt trvající nejvýše 60 po sobě jdoucích kalendářních dnů u jednotlivého poskytovatele pobytu*.
35. Podle § 2 odst. 3 písm. a) daňového řádu, *daní se pro účely tohoto zákona rozumí peněžité plnění, které zákon označuje jako daň, clo nebo poplatek*.
36. Poplatek z pobytu podle zákona o místních poplatcích je daní ve smyslu § 2 odst. 3 písm. a) daňového řádu.
37. V § 10 zákona o informacích jsou vymezeny podmínky, za kterých musí povinný subjekt odmítnout poskytnutí požadovaných informací. Povinný subjekt odmítne informaci poskytnout, jestliže: 1. informace byla povinným subjektem získána na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení, a zároveň 2. se jedná o informaci o majetkových poměrech osoby, která podle zákona o informacích není povinným subjektem.

38. O splnění první podmínky není sporu; městský soud se proto bude dále zabývat tím, zda lze požadované informace považovat za údaje o majetkových poměrech daňových subjektů.
39. Obsah pojmu „majetkové poměry“ Nejvyšší správní soud řešil v rozhodnutí ze dne 25. 6. 2008, č. j. 5 As 53/2007-85, kde konstatoval, že *majetkové poměry fyzických a právnických osob tak tvoří zejména jejich příjmy, které mohou být peněžité, ale i naturální, vlastnictví bytů, nebytových prostor a jiných nemovitých věcí, peněžních prostředků, pohledávek, majetkových práv apod. Za majetkové poměry fyzických a právnických osob lze za daných okolností považovat nejen aktiva, nýbrž i jejich pasiva a je bez významu, zda jsou tyto závazky vůči soukromoprávním subjektům či vůči státu.*
40. Společným znakem zařízení a míst, jichž se měly v posuzované věci týkat požadované informace, bylo to, že je na jejich adresách poskytován úplatný pobyt na území městské části Praha 10 v souladu s obecně závaznou vyhláškou č. 19/2021 Sb. hl. m. Prahy, a to s uvedením počtu lůžek sloužících k poskytnutí úplatného pobytu v těchto jednotlivých zařízeních a místech k 31. březnu 2024. Není přitom sporné, že na základě zákona o místních poplatcích vzniká daňovému subjektu daňová povinnost v podobě zaplacení poplatku z pobytu, která má povahu závazku a např. v rámci účetní rozvahy se řadí mezi pasiva.
41. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2021, č. j. 8 A 8/2021-25, se týkal žádosti o informace, ve které žadatelka s odkazem na „zlínskou aféru propíranou v médiích“ a vyjádření ministryně financí žádala sdělení, co zjistila dohlídka a jaké konkrétní důsledky byly vyvozeny ve vztahu ke konkrétním zaměstnancům. Žadatelka brojila proti odepření poskytnutí informací o kontrolovaných daňových subjektech (resp. subjektech, které byly podle jejího tvrzení zvýhodněny nezákonným či nesprávným postupem úředních osob při práci s nedoplatky u těchto subjektů) podle § 10 informačního zákona (znečitelněné informace ve zprávě o výsledcích operativní vnitřní kontroly). V tomto případě městský soud dospěl k závěru, že v případě informací, které povinné subjekty získávají na základě zákonů o daních (ať už na základě daňových tvrzení podávaných samostatně daňovými subjekty nebo na základě kontrolních a jiných postupů správce daně, jako je např. daňová kontrola) se jedná o velmi důvěrné informace (vypovídající o majetkových poměrech).
42. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 3. 2017, č. j. 9 A 279/2014-48, č. 3621/2017 Sb. NSS, se týkal poskytnutí informací kolik (počet) TV přijímačů přihlásil 27. 9. 2012 Z. D. IČ: X a) na adrese X, b) na adrese X; a kolik (počet) TV přijímačů bylo přihláшено dne 25. 9. 2012 společností GSI INVEST s.r.o., IČ: 28260309 a) na adrese X, Praha 10, b) na adrese X. Za těchto okolností, kdy žadatel o informace žádal o přesný počet TV přijímačů, které přihlásil konkrétního dne konkrétní subjekt na konkrétní adrese, městský soud dopěl k závěru, že výluka z práva na poskytnutí informací nedopadá jen na informace o celkových majetkových poměrech dotčených osob, spočívajících v rozdílu mezi jejich celkovými příjmy a celkovými výdaji, ale též na informace o majetkových poměrech, které lze označit za dílčí. Podle městského soudu stejně jako finanční úřad neposkytne případnému žadateli informaci o aktuálním stavu finančních prostředků na účtu daňového subjektu, která je také pouze dílčí informací o jeho majetkových poměrech, nemůže žalovaná poskytnout informaci o (všech) TV přihlášených přijímačích, které jsou v držení konkrétního poplatníka televizního poplatku.
43. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 2 As 132/2011-121, se týkalo informací, zda, kdy a jak došlo k vymožení konkrétních částek představujících pravomocně uložené pokuty, a dále informací o všech pohledávkách, které eviduje Městská

část Praha 4 vůči společnosti DOGROSE. Šlo tedy o informace, zda Městská část Praha 4, jakožto exekuční správní orgán, dostál své povinnosti vymoci od společnosti DOGROSE pravomocnými rozhodnutími uložená peněžitá plnění, a o informace o evidovaných pohledávkách. Podle Nejvyššího správního soudu je v prvním případě vymahatelná pokuta uložená ve stavebním řízení peněžitým plněním, jehož příjemcem je rozpočet, ze kterého je hrazena činnost správního orgánu, který pokutu uložil; jde o rozpočtový příjem obce, patří k jejím veřejným peněžním prostředkům, a hospodaření obce musí být vykonáváno účelně, transparentním způsobem a pod přiměřenou kontrolou veřejnosti. V druhém případě Nejvyšší správní soud konstatoval, že právní úprava poskytování informací totiž informace o pohledávkách povinných subjektů obecně poskytovat nezakazuje. Obecně se § 10 informačního zákona neaplikuje na informace o pohledávkách městské části.

44. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2018, č. j. 10 As 289/2017-37, č. 3780/2018 Sb. NSS, se týkalo poskytnutí seznamu právnických osob, kterým byla doměřena daň z přidané hodnoty v roce 2014, pokud výše tohoto doměření byla alespoň 5000 Kč, včetně výše tohoto doměření. Jádrem požadované informace byla skutečnost, že daňovému subjektu takový závazek vznikl. NSS se v minulosti k tomuto problému vyjádřil – ve svém rozsudku ve věci 5 As 53/2007 uvedl, že pouhá povědomost o daňové povinnosti subjektu, která odhaluje i jen částečný či neúplný obraz o jeho majetkových poměrech, je důvodem k použití § 10 zákona o informacích. K dani z přidané hodnoty lze připomenout, že poměrně zásadně vypovídá o obratu, s jakým dotčená osoba podniká – nejde tedy o informaci nijak nepodstatnou při celkovém hodnocení jejího hospodaření. Stát je povinen poskytovat informace o tom, kolik vybral úhrnem na daních a jak takto shromážděné zdroje vynakládá – ale nemůže žadatelům o informace sdělovat, které konkrétní osoby mu dluží či dlužily na daních (případně kolik mu dluží), protože to již ohrožuje důvěrnost majetkových poměrů těchto daňových subjektů.
45. Městský soud s odkazem na výše uvedenou judikaturu dochází k následujícím závěrům.
46. Žalobce žádal o seznam adres všech zařízení a míst na území Městské části Praha 10, kde je poskytován úplatný pobyt, a o počet lůžek sloužících k poskytnutí úplatného pobytu v těchto zařízeních a místech k 31. březnu 2024 v souladu s obecně závaznou vyhláškou č. 19/2021 Sb. hl. m. Prahy.
47. Městský soud má za to, že na posuzovanou věc nejlépe dopadají závěry rozsudku NSS ze dne 12. 7. 2018, č. j. 10 As 289/2017-37, dle kterého má žadatel právo vědět o tom, kolik bylo vybráno úhrnem na daních a jak takto shromážděné zdroje stát vynakládá, ale nikoliv, které konkrétní osoby mu dluží či dlužily na daních (případně kolik mu dluží), protože to již ohrožuje důvěrnost majetkových poměrů těchto daňových subjektů. Už pouhá povědomost o daňové povinnosti subjektu, která odhaluje i jen částečný či neúplný obraz o jeho majetkových poměrech, může vést k aplikaci ustanovení § 10 informačního zákona. Soud tak má za to, že žalobci bylo zcela po právu sdělena první část informace, tj. kolik bylo na poplatcích vybráno, nikoliv však druhá, týkající se informací, ze kterých lze zjistit od koho.
48. Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu spolu s judikaturou městského soudu převážně klade v tomto ohledu vysoký důraz na ochranu důvěrnosti majetkových poměrů daňových subjektů.
49. Podle názoru městského soudu rozhodnutí NSS ze dne 20. 12. 2012, č. j. 2 As 132/2011-121, se týkalo skutkově odlišné věci, kdy informace o vymožení konkrétních částek představujících stavebním úřadem pravomocně uložené pokuty a informace o pohledávkách

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

městské části ohledně těchto pokut nelze srovnávat s informacemi o relativně konkrétní daňové povinnosti konkrétního subjektu. Takovou pokutu mohl totiž ve stavebním řízení dostat každý. Pokuta se na rozdíl od daní také více než od majetkových poměrů odvíjí od porušení právních povinností.

50. Městský soud konstatuje, že podle poskytnutých informací je na území Městské části Praha 10 poskytováno (nahlášeno) celkem 2 701 lůžek určených ke krátkodobému ubytování. V případě poskytnutí konkrétních adres s uvedením konkrétního počtu lůžek na jednotlivých adresách je v některých případech skutečně možné, že dojde k zcela přesnému odhalení konkrétní osoby a její vcelku přibližné poplatkové (daňové) povinnosti. Podle názoru městského soudu již toto samotné ohrožení ochrany důvěrnosti majetkových poměrů subjektů, které nejsou povinnými subjekty podle informačního zákona, přičemž se jedná o informace získané na základě zákonů o daních, poplatcích apod., je dostačující pro aplikaci ustanovení § 10 informačního zákona. Podle názoru městského soudu již samotné sdělení počtu lůžek k poskytnutí úplatného pobytu v konkrétním zařízení a místě v kombinaci se znalostí výše poplatku za jedno lůžko za jeden den, které přímo vyplývá z vyhlášky (konkrétně 50 Kč) vede k výpočtu, který již vcelku přibližuje dílčí informaci o majetkových poměrech, konkrétně poplatkovou (daňovou) povinnost plátce poplatku. Již za těchto okolností lze např. zcela přesně vypočítat poplatkovou povinnost plátce poplatku při plné obsazenosti všech jím poskytovaných lůžek na konkrétní adrese. Tedy samotné sdělení počtu lůžek v kombinaci se znalostí výše poplatku za jedno lůžko za jeden den umožňuje již dostatečně přibližný výpočet poplatkové (daňové) povinnosti, což by mohlo být zneužito k odhalení finančních údajů, které jsou jinak přísně chráněny zákonem. Nic na tomto závěru městského soudu nemění ani skutečnost, že vlastník nemovitosti zjištělný z katastru nemovitostí nemusí nutně pronajímat lůžka, nýbrž je může pronajímat např. jeho nájemce. V posuzované věci již riziko odhalení dílčích majetkových poměrů daňových subjektů (vcelku přibližné poplatkové povinnosti konkrétního plátce poplatku) ohrožuje důvěrnost v ochranu těchto finančních údajů.
51. Stát nemůže žadatelům o informace sdělovat a ani přesněji přibližovat výši poplatkové (daňové) povinnosti konkrétních subjektů tím, že sdělí jednak seznam konkrétních adres všech jednotlivých zařízení a míst provozujících lůžka, jednak přesný počet lůžek v jednotlivých zařízeních a místech, protože v posuzované věci již takovéto informace ohrožují důvěrnost majetkových poměrů těchto daňových subjektů. Z těchto důvodů je nezbytné, aby se správní orgán přikláněl k ochraně těchto informací a nezveřejňoval je. Městský soud dodává, že stejně jako finanční úřad neposkytne případnému žadateli informaci o aktuálním stavu finančních prostředků na účtu daňového subjektu, která je také pouze dílčí informací o jeho majetkových poměrech, nemůže žalovaná poskytnout informaci o počtu všech lůžek provozovaných na konkrétní adrese, která jsou v držení plátců poplatku z pobytu, protože v případě informací, které povinné subjekty získávají na základě zákonů o daních (ať už na základě daňových tvrzení podávaných samostatně daňovými subjekty nebo na základě kontrolních a jiných postupů správce daně, jako je např. daňová kontrola) se jedná o velmi důvěrné informace (vypovídající o majetkových poměrech).
52. Podle názoru městského soudu bylo možné odmítnout poskytnutí informací v podobě seznamu adres zařízení a míst poskytujících krátkodobé úplatné ubytování a počtu lůžek v těchto zařízeních a místech k 31. březnu 2024 již podle § 10 informačního zákona, který byl v posuzované věci správně aplikován žalovaným.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

53. K roli tzv. společenského hlídacího psa městský soud dodává, že přestože nelze popírat existenci veřejného zájmu na ochraně kvality bydlení v městských centrech a na případné regulaci fenoménu krátkodobých ubytovacích služeb, je nutné zdůraznit, že samotné poskytování těchto služeb fyzickými nebo právníckými osobami má převážně soukromoprávní povahu. Provozovatelé krátkodobých ubytování, pokud nevykonávají veřejnou moc ani nehospodaří s veřejnými prostředky, požívají plné ochrany svých základních práv, a to především práva na ochranu soukromého života, lidské důstojnosti a osobních údajů podle čl. 10 odst. 1 až 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), a práva vlastnického podle čl. 11 odst. 1 Listiny.
54. Role tzv. společenského hlídacího psa předpokládá výkon reálného dozoru nad činností veřejné správy či hospodařením s veřejnými prostředky a kvalifikovaný vstup do veřejné debaty, nikoli sledování soukromoprávních aktivit osob, které jsou chráněny principem autonomie vůle a soukromí. Samotný obecný odkaz na zájem na regulaci krátkodobých ubytovacích služeb nemůže sloužit jako dostatečný důvod pro prolomení ochrany soukromých majetkových údajů, kdy zejména nebylo prokázáno, že by žadatel v daném případě plnil roli tzv. společenského hlídacího psa ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16. V posuzované věci tak převažuje ochrana soukromí a důvěrnosti majetkových poměrů daňových subjektů nad právem na informace, jelikož, jak vyslovil NSS ve shora zmiňovaném rozsudku ze dne 12. 7. 2018, č. j. 10 As 289/2017-37, *informační povinnost podle § 8b zákona o informacích se vztahuje na veřejné prostředky, kterými již stát disponuje, nikoli na cesty, kterými tyto prostředky získává.*
55. Co se týče žalobcem uváděného rozhodnutí žalovaného č. j. MHMP 1454902/2024 sp. zn. S-MHMP 1313784/2024, ve kterém měl žalovaný vyslovit, že u placení poplatku nelze použít § 10, má soud za to, že se nejedná o zcela srovnatelnou situaci a že spíše než k situaci žalobce má toto rozhodnutí blíže shora zmiňovanému rozsudku NSS ze dne 20. 12. 2012, č. j. 2 As 132/2011-121, týkajícímu se placení pokuty uložené ve stavebním řízení. Soud mezi těmito dvěma rozsudky a situací žalobce vidí rozdíl v tom, že u obou již byl subjekt jedné konkrétní platební povinnosti žadateli znám, na rozdíl od situace žalobce, který požaduje informace, ze kterých může být subjekt teprve dovozen a tím i informace o jeho majetkových poměrech. Soud má za to, že žalobce nemůže očekávat seznam subjektů žádné, ani daňové ani poplatkové, povinnosti. Legitimní očekávání žalobce tak nemohlo být dotčeno.
56. Co se týče splněním podmínek pro odmítnutí informací podle § 11 odst. 3 informačního zákona, podle tohoto ustanovení *informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím, se neposkytují. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností.*
57. Osmý senát předně uvádí, že má za to, že závěry desátého senátu uvedené v rozsudku ze dne 29. 8. 2019, č. j. 10 A 216/2016–63, který uzavřel, že *správu daní pak lze dle přesvědčení soudu pro účely aplikace § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. považovat za činnost kontrolní, dozorovou či obdobnou, vykonávanou povinným subjektem (správcem daně) na základě daňového řádu coby zvláštního právního předpisu, na případ informací získaných v souvislosti s výběrem předmětného poplatku nedopadají.* Soud má totiž za to, že se nejedná o kontrolní, dozorovou, dohledovou ani obdobnou činnost (za obdobnou činnost lze v tomto kontextu považovat inspekce, prověrky, revize apod.). Městská část má pravomoc pouze poplatk

vybrat, nevede žádné dozorové ani kontrolní řízení. Rovněž toto ustanovení odkazuje v poznámce č. 11 pod čarou například na *zákon č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů*, *zákon č. 15/1998 Sb., o Komisi pro cenné papíry a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů*, *zákon č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, ve znění pozdějších předpisů*, *zákon č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů*.

58. Osmý senát má též za to, že judikatura NSS, která vznikla ohledně aplikace ust. § 10 informačního zákona, by nevznikla, pokud by informace získané při výběru a správě daní byly z poskytnutí informací vyloučeny na základě ust. § 11 odst. 3. Informační zákon v ust. § 10 explicitně a zvláště chrání daňové informace, z čehož lze dovodit, že zákonodárce vnímal daňovou správu jako zvláštní režim, odlišný od ostatních typů správních činností. Podobně § 11 odst. 3 používá obecnou formulaci „kontrolní, dozorová, dohledová nebo obdobná činnost“, přičemž tento pojem neobsahuje výslovný odkaz na správu daní, a to ani obecným, ani konkrétním pojmenováním. Pokud by zákonodárce chtěl, aby se výluka vztahovala i na správu daní, učinil by tak výslovně, jak to provedl právě v § 10.
59. Zvláštní úprava ochrany daňových informací v § 10 potvrzuje, že správa daní tvoří autonomní režim, který není podřaditelný pod obecnou výlukou správního dozoru v § 11 odst. 3. Právní systém tímto reflektuje odlišnou povahu daňové správy, která vyžaduje jinou rovnováhu mezi transparentností a ochranou informací, a nelze ji bez dalšího subsumovat pod kontrolní nebo dozorové mechanismy veřejné správy ve smyslu § 11 odst. 3 informačního zákona. Podle ustálené doktríny (např. Hendrych, D. a kol., *Správní právo. Obecná část*, 9. vydání, 2016, s. 201–206) je správní dozor specifickou formou veřejné správy, jejímž předmětem je pozorování chování nepodřízených subjektů ve vnějším právním vztahu, jeho porovnání s právem a případná aplikace nápravných nebo sankčních opatření, kdy zákonodárce zpravidla používá termíny jako např. „dohled“, „dozor“, „inspekce“, „kontrola“, „revize“ nebo „prověrka“. Naproti tomu správa daní podle § 1 odst. 2 daňového řádu představuje procesní rámec pro správné zjištění, stanovení a vymáhání daňové povinnosti, v němž vystupují subjekty v rámci specifického vztahu založeného zákonem, přičemž správce daně jedná nejen kontrolně, ale i autoritativně a deklaratorně (např. při stanovení daně, vymáhání, promíjení). Zatímco správní dozor má zpravidla preventivní a kontrolní funkci v zájmu ochrany veřejného zájmu, správa daní má příjmový (fiskální) účel, a zahrnuje nejen kontrolní činnosti (např. daňovou kontrolu), ale i řadu dalších rozhodovacích a evidenčních procesů. Systematicky i funkčně se tedy pro účely informačního zákona jedná o odlišný institut veřejné správy. Tuto skutečnost potvrzuje i systematika a jazykové vyjádření § 10 a § 11 odst. 3 informačního zákona, které samostatně a specificky upravují výluky pro informace získané v rámci daňové agendy, odděleně od výluky vztahující se na správní dozor.
60. Soud tak má za to, že seznam adres získal povinný subjekt svou činností, když mezi jeho činnosti patří výběr tohoto poplatku, a proto by je za jiných okolností, tj. pokud by na věc nebylo možné aplikovat ust. § 10, poskytnout mohl. Jak však městský soud uvedl shora, aplikace tohoto ustanovení jako důvod k odmítnutí žádosti ob stojí, a proto nebyl důvod rozhodnutí žalovaného z důvodu nezákonné aplikace ust. § 11 odst. 3 rušit.
61. Soud dále souhlasí se žalovaným, že veřejný zájem žalobce na tom, aby věděl, kde všude je takové ubytování poskytováno, nemůže převážet zájem na ochraně vlastnictví. Pokud má žalobce konkrétní poznatky o tom, že při výběru tohoto poplatku nebo při tomto „podnikání“ dochází k obcházení zákona, musí se s tím obrátit na kompetentní orgány kontroly hospodaření s veřejnými prostředky nebo na orgány činné v trestním řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

V.**Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení**

62. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým odmítl poskytnout část požadovaných informací, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
63. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. dubna 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.